

vel nærmest efter Belgiens Forbillede — allerede bles bragt i Forslag paa den grundlovgivende Forsamling.

Den Opgave, der med Hensyn til det aflagte og reviderede Statsregnskabspaaligger Rigsdagen, er i Grundlovens § 53 kun betegnet saaledes, at Rigsdagen med Hensyn til samme skal „tage Beslutning“. Denne Bestemmelse er saa omfattende, at den kan være Gjenstand for den forskjelligste Udtydning, og det har ogsaa vist sig, at den er bleven forstaaet paa saa afvigende Maade, at medens Nogle i denne Beslutning ikke have villet see andet, end den Form, hvorved en collectiv Udtalelse af Ønsker og Formeninger skulde tilveiebringes, ere Andre i en modsat Retning gaaede saa vidt, at de have betragtet Beslutningen som en endelig Dom, der skulde kunne fuldbyrdes ved umiddelbar Anvendelse af de dertil fornødne Tvangsmidler.

Da saaledes den blotte Ordforordning neppe vil kunne føre til nogen uomvistelig Afgjørelse, er det nærmest de Forhandlinger, som have fundet Sted om denne Bestemmelse, hvori man maa søge Vejledning til dens rette Forstaaelse. Det vil da erindres, at det oprindelige Udskast til Grundloven, som blev forelagt den grundlovgivende Rigsforsamling, i sin § 45 fastsatte, at Statsregnskabet med Revisiernes Bemærkninger skulde forelægges Folkethinget. Skjøndt dette Udskast ikke var ledsaget af Motiver og under den hele paafølgende Behandling var saa godt som overladt til at forsvare sig selv, gjør Sammenstillingen med § 19, der ligeledes henvisse Anklageretten mod Ministrene til Folkethinget alene, det formeentlig temmelig klart, at disse tvende Arter af Beslutninger ere betragtede som fideordnede ved af den særegne Folkethinget tillagte Control med Regjeringens Førelse, og saaledes nærmest henvisse til det Alternativ af Anklage eller Ikke-Anklage. I hele denne Tankegang vilde Beslutning altsaa nærmest blive Folkethingets Paastand, hvori Landsthinget ikke

havde Deel, rimeligvis fordi det havde Deel i dens Paaafjendelse ved Rigsretten.

Denne Sagens Stilling undergik imidlertid paa Rigsforsamlingen en væsentlig Forandring. Som bekendt foreslog nemlig Fleerheden af det til Grundlovens Prøvelse nedsatte Udvalg, at henlægge Finantslovens Behandling til den ved begge Thingenes Sammentræden forenede Rigsdag, som da tillige skulde tage Beslutning angaaende Statsregnskaberne. Efter vidtløftige Forhandlinger enedes man tilfodt om, at vende tilbage til det oprindelige Udskast, hvad Finantslovens Behandling angaaer, saa at den altsaa paa samme Maade, som alle andre Love, særligen skulde vedtages af hver af Rigsdagens tvende Afdelinger. Controlten med Statsregnskabet derimod blev ikke atter henviist til Folkethinget alene, men overdraget til hele Rigsdagen, hvilket Finantsministeren paa Regjeringens Vegne erklærede for en Forbedring. Da man synes at have betragtet det Sidste som en Consequens af det Første, har der om dette Punkt saa godt som ingen Forhandling fundet Sted. Naar man imidlertid til Styrke for at lade Landsthinget deeltage i Regnskaberne's Decision har henviist til, at i andre Lande „de Love, hvorved Statsregnskabet opgjøres, gaae gjennem begge Kamrene, ligesom Budgetloven,“ da turde det ikke saa meget være de efter Revisionens Indstillinger af Rigsdagen alene fattede Beslutninger over Statsregnskaberne, men snarere de af Regjeringen indbragte, efter Reglerne for Loves Vedtagelse behandlede og af Kronen stadfæstede, saakaldte Tillægsbevillingslove, som hos os vilde svare til de lois de compte, hvortil herved maa være sigtet. I de forøvrigt saaldne Udtalelser om, at Budgettets Votering ikke vilde have sand Betydning uden „den parlamentariske Granskning af Regnskaberne,“ og at saadant „Gjennemsyn af Regnskaberne“ er nødvendigt for at „paasee“, om det voterede Budget er iagttaget, og at det kun er ved „Forhandlingerne om Statsregnskabs Afslutning“, at den nødvendige Control med samme bliver en Sandhed, vil man forgjæves søge noget Udbytte for Besparelsen af det Spørgsmaal, hvilken Betydning og Retsvirkning de derefter af Rigsdagen fattede Beslutninger have. Saa